

PHẦN 1

Chiều đã tắt, buổi tiệc đã tàn, những người khách cuối cùng đã đến chào và ra về trong trạng thái ngà ngà, nhưng ông Thuần vẫn còn ngồi lại ngoài vườn phong lan với tâm trạng hết sức phấn chấn.

Cũng như mọi năm, đúng ngày một tháng năm, ông Thuần tổ chức sinh nhật của mình tại nhà thật lớn. Bạn bè, bà con gần xa khắp nơi về dự, dù bầu không khí náo nhiệt nhưng không kém phần trang trọng từ sáng cho đến bây giờ vẫn chưa làm ông mệt. Có chăng cái cảm giác lâng lâng vì rượu khiến ông cao hứng hơn với mọi người.

Trong phòng khách, Phước, con ông, và đám bạn chúng vẫn còn say sưa với dàn karaoke hiện đại nhất. Hôm nay ai cũng vui. Bây giờ đã vắng khách, ông Thuần tự cho phép mình uống nhiều hơn. Men rượu bắt đầu khiến ông cảm thấy cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo. Khu vườn như chìm trong mùi thơm của những chùm dạ lan trắng chi chít hoa và ông cũng chìm vào những hoài ức cũ về những mối tình, những người đàn bà đã đi qua đời mình thời trai trẻ.

Và cũng ngay lúc ấy ông chợt thấy một cô gái mặc áo đầm trắng từ cánh cổng còn mở hé lững thững bước vào với một món quà trên tay.

Ông Thuần chợt ngỡ, không thể nhớ ra cô gái ấy là ai. Đặt ly rượu xuống bàn, ông đứng dậy với tất cả cảm kích. Dù ai đi nữa cũng là một người đến với ông trong một ngày sinh nhật ở tuổi sáu mươi gần đất xa trời. Sao ông lại không trân trọng đón chào vào phút chót thế này nhỉ?

Bỗng dưng ông Thuần có cảm giác mình sung mãn như thời hai mươi. Với cử chỉ hết sức lịch lãm, ông đáp lại nụ cười hồn nhiên như trẻ thơ của cô gái bằng một cái gật đầu thật nhẹ.

Cô ta nói giọng hơi ngập ngừng:

- Dì cháu gửi quà sinh nhật ông.

Ông Thuần ngạc nhiên:

- Dì cháu à?

Cô gái gật đầu:

- Dạ! Dì Út của cháu.

Vừa nói cô gái vừa lễ phép đưa quà cho ông bằng cả hai tay Ông Thuần đỡ gói quà được gói bằng giấy màu ngọc bích, phía trên kèm một cành cắm chướng đỏ rực thoảng hương thơm rồi nhướng mày hỏi:

- Xin lỗi. Dì Út của cháu tên gì?

Cô gái hay đúng hơn là một cô bé chừng mười tám đôi mươi, tũm tũm cười vừa lém vừa ngây thơ:

- Cháu... không biết ạ! Dì Út nói rằng nếu ông đã quên thì dù đi ấy tên gì cũng vô nghĩa.

Lúc ông Thuận còn sững sờ thì cô bé đã gật đầu chào rồi quay đi. Ông ngồi xuống cầm đóa cầm chương lên và xoay nhẹ nó trong tay.

Ai thế nhỉ trong những người đàn bà đẹp đã đi qua đời ông?

Nụ cười trong sáng đến nhói lòng của cô bé áo trắng bỗng đánh thức ký ức đã ngủ kỹ dưới tận đáy của tâm hồn ông. Bất chợt ông kêu lên. Men rượu đã tan, lớp sương mờ lãng đãng cũng biến mất. Ông đã nhớ ra rồi...

Tay run run ông mở gói quà. Trong hộp giấy là một bức tượng thiên thần nhỏ bằng thủy tinh và những giòng chữ thật bay bướm nhưng khó hiểu:

"Gởi lại anh những gì là của anh, nên anh không nhận ra, nó sẽ là của người khác."

Phía dưới không ghi tên, mà chỉ có hình vẽ một chiếc lá.

Ông Thuận buột miệng:

- Ngọc Diệp!

Rồi ông như thừ ra mặc cho những hình ảnh cũ kéo đến vây bủa, réo gọi ông bằng một giọng vừa giục giã vừa rủ rệ Cái thời hạnh phúc mà ông tự chôn vùi từ lâu bỗng ngang nhiên hiện hiện...